

EN NYDELIG ÆGTEMAND

Lystspil i 3 Akter og 40 Afdelinger af

POUL SARAUW

ISCENESÆTTELSEN AF
SCHNEDLER-SØRENSEN

■ ■ ■

Et morsomt og vittigt
Lystspil, der grundet paa
en glimrende Iscenesættelse
og formfuldendt Spil
rager langt op over,
hvad der hidtil er
fremkommet
af Lyst-
spil.

■

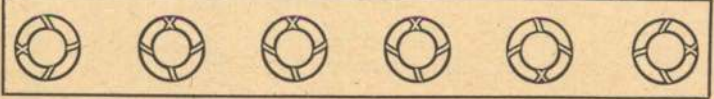

A/S »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

PERSONER

DESCOMBES, Konsul. . . . Hr. OSCAR STRIBOLT
Mme. DESCOMBES, hans
Frue Fru FRITZ-PETERSEN
LOUIS XXVIII, regerende
Fyrste over et lille bitte
Land Hr. BERTEL KRAUSE
D'ARTAGNAU, Fyrstens
Adjutant Hr. LAURITZ OLSEN
JEAN, Tjener hos Descombes Hr. CARL ALSTRUP
ANTOINETTE, Pige hos
Descombes Frk. OLGA SVENDSEN
LULU, en Pige med let
Moral „ AGNES ANDERSEN

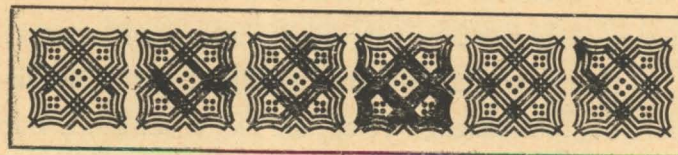

AFDELINGERNE

1. Provinsliv.
2. Konsulen keder sig.
3. Længsel mod Hovedstaden.
4. Et Codetelegram.
5. Jeg maa afsted.
6. Afrejsen.
7. Pas paa hende deroppe!
8. Et Gensyn!
9. Fyrsten paa Besøg.
10. Et Biluheld.
11. En officiel Advarsel.
12. Hvad skal jeg gøre!
13. Fyrstens Besøg anmeldes.
14. En genial Idé.
15. I Konsulens Klæder.
16. Med 4 Hestes Kraft.
17. Et Kursus i god Tone.
18. En vanskelig Kone.
19. En vanskelig Rolle.
20. Fyrsten er charmeret.
21. Ved Kaffen.
22. I Hovedstaden.
23. Paa gale Veje.
24. Det er Sengetid.

25. Abefest.
26. En Overraskelse.
27. Hjælp! En Tyv!
28. Paa Tyvejagt.
29. En endnu større Overraskelse.
30. Deres Mand!
31. Næste Morgen.
32. Fyrsten rejser.
33. Konsulen forbavses.
34. Jeg maa hjem straks!
35. Et Opgør.
36. Du er mig utro!
37. Forklaringen.
38. Det forræderiske Telegram.
39. Paa Knæ!
40. Den lér bedst —!

I en lille By udenfor Paros bor Konsul Descombes. I sin Konsul-Værdighed repræsenterer han et lille, bitte Land, for hvilket Louis XXXVIII er regerende Fyrste. Han keder sig grundigt i de provinsielle Omgivelser. Hyppigt nok finder han Anledning til at mindes sit glade Ungkarleliv inde i Paris. I saadanne Øjeblikke gav han gerne Konsultitel og hele sin selskabelige Position for et Døgn i Paris.

En Gang imellem rejser han ind til den store By og tager sig i dens muntre Liv et Foryngelsens Bad, som giver ham Modstandskraft for flere Uger.

En Dag, da han føler Kedsomheden mere trykkende end før, modtager han et Telegram af et tilsyneladende sindsforvirret Indhold. Han viser Konen det. Hun ryster uforstaaende paa Hovedet: det er dog noget fælt Tøjeri! Hvem kan det være fra?

— Det er sikkert et Codetelegram fra »Foreningen til vildfarne, unge Pigers Frelse«, siger Konsulen

med Værdighed og erindrer om, at det jo ikke er længe siden han blev valgt til Foreningens Præsident.

Han gaar ind i sit Arbejdsværelse for at dechiffrere det uforstaaelige Telegram. Det er let gjort. Han skal bare stryge de tre sidste Bogstaver i hvert Ord, saa læser han følgende:

»Tag med Ekspressen 12,37, saa rejser vi sammen til Paris og slaar et vældigt Slag. Din egen Lulu.«

Hjertet hopper helt i Livet paa Konsul Descombes. Han danser rundt evig fornøjet med Telegrammet i Haanden. Det kom ham rigtig tilpas. Han lægger Ansigtet i bekymrede Folder og træder ind til sin ægteskabelige Mage og siger med tilsyneladende ægte Sorg i Stemmen:

Foreningen har indkaldt til en ekstraordinær Generalforsamling, som nødvendiggør min Nærværelse i Paris!

Samfundspligterne gaar selvfølgelig forud for alt andet. Konsul Doscombes sidder næppe en Time efter Telegrammets Ankomst lunt bænket i en 1ste Klasses Kupé med den bedaarende og æggende Lulu ved sin Side. Hvordan er det? Staar det ikke paa hans Program, at han skal tage sig kærligt af vildfarne, unge Piger?

Da Fru Descombes vender hjem efter at have

fulgt sin opofrende Konsul til Banegaarden, overrækker Tjeneren Jean hende et Brev, stilet til hendes Mand. Da det bærer Fyrstens Segl, tager hun ikke i Betænkning at bryde det. Hun læster følgende:

»Til vore Konsuler!

Bestandig hyppigere indløber Klager over, at vore Konsuler aldrig er at træffe paa deres Embedssteder. Ministeriet finder heraf Anledning til at ind-

skærpe Reglementets Paragraf om Konsuler, der ikke uden i tjenstligt Øjemed maa forlade den By, hvor de hører hjemme.

Givet til Efterretning

Louis XXXVIII.*

Ikke uden en vis Bevægelse læser hun det højfornemme Brev, og hun overvejer allerede den Mu-

lighed at lade Manden underrette telegrafisk om dets Indhold, da Telefonen pludselig ringer. Hun kan næppe trække Vejret af Befippelse, da hun i Telefonen erfarer, hvem hun taler med. Det er Fyrst Louis XXXVIII's Adjutant, som meddeler, at Fyrsten paa en Automobiludflugt har haft et Uheld med sin Motorvogn. Fyrsten maa overnatte i den lille By, og om 1 Times Tid vil han vise sin stedlige Repræsentant, Kon-

sul Descombes, den Ære at aflægge hans Hjem en Visit.

Fru Descombes takker selvfølgelig for den umaaelige Ære. Ubevidst nejer hun i Telefonen for Adjutanten. Men da Samtalen er sluttet, ved hun ikke sine levende Raad. Hun er Fortvivlelsen nær. Hvordan skal hun faa fat i sin Mand paa en Time?

Midt i sin Haabløshed faar hun en genial Idé.

Hun kalder paa Tjeneren Jean, sætter ham i faa Ord ind i Sagen, finder sin Mands Konsulsuniform frem og giver Jean den: han maa være Konsul! Paa den Maade lykkes det hende at redde Situationen. Ganske vist kniber det ofte for Jean at bevare Illusionen, men selv om den ofte truer med at bryde, saa bærer den dog. Fyrsten og Adjutanten veksler af og til nogle forstaaende Blikke, naar Konsul Jean f. Eks. af gammel Vane griber Bakken for selv at byde om, men

deres Mistanke vækkes ikke. End ikke, da Jean i Henhold til sin Konsultitel om Aftenen gaar til Ro i Ægteparrets Descombes fælles Soveværelse og i den Anledning bliver kastet paa Døren! Fyrsten og Adjudanten sender ham bare et beklagende Skuldertræk: han er nok ordentlig under Tøflen! — Næste Morgen enes Fyrsten og Adjudanten om at tage afsted ganske ubemærket for senere at sende Konsulen en Orden som Tak for udvist Gæstfrihed.

Imidlertid har den rigtige Konsul Descombes inde i Paris tilbragt en søvnløs Nat, beskæftiget med indgaaende Studier af de vildfarne, unge Piger. Da han henad Morgen vender hjem til sit Hote!, læser han i en Morgenavis følgende Notits:

»Hans Højhed, Fyrst Louis XXXVIII har igaar aflagt Visit i Byen L. Under Opholdet i Byen gav Konsul Descombes og Frue en privat Middag til Ære

for Fyrsten, der fandt stort Behag i Konsulens loyale Fremtoning.«

Konsulen vil næppe tro sine egne Øjne. Han har igaar givet Middag til Ære for Fyrst Louis XXXVIII? Hvordan kan det hænge sammen? Med et gaar der en Praas op for ham:

— Min Kone er mig altsaa utro! siger han til sig selv.

Hurtigt giver han Ordre til, at hans Kuffert skal

pakkes. Han vil hjem med det samme. Hjem for muligvis at kunne gribe sin Kone paa fersk Gerning.

Omtrent samtidig med, at dette foregaar inde i Paris, finder Fru Descombes tilfældigt det dechiffrede Telegram, hvorefter det fremgaar at Konsulens Interesse for de vildfarne, unge Piger er en noget andet end foregivet.

— Min Mand er mig altsaa utro! siger Fru Des-

combes til sig selv og lover ham en varm Modtagelse, naar han en Gang viser sig. I det samme staar han i Stuen. De to Ægtefæller forbereder sig allerede til et frygteligt Opgør, da Jean træder ind og melder Fyrstens Adjutant. Denne tager frem af en Lomme en lille, rød Æske, som rummer en meget høj Orden, og denne hefter Adjutanten — paa Jeans Bryst. Jean svulmer synligt af Stolthed. Adjutanten trækker sig tilbage. Jean gør Mine til at ville gøre det samme, men Konsulen standser ham. Jean maa pænt aflevere sin Orden. Til Gengæld forærer Konsulen ham sit Guldur.

Efter den søde Kløe kommer imidlertid den sure Svie. Der er til den opofrende Konsul i en god Mening, da han omsider bliver ene med sin Kone. Han slipper sikkert ikke for at give omhyggeligt Referat af Generalforsamlingen i »Foreningen til vildfarne, unge Pigers Frelse«.

~~191~~

2250

L. INRICH BOSTRYKNERI
VESTERBROGÅRDE 98
KØBENHAVN 8

Optaget af
Nordisk Films Co.
№57